Ч. 131 Второк 15 (27) червня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостьах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З нїмецкого парляменту. — Положенє у Франциї. — Вісти з Туреччини.)

Проект утвореня сторонництва центра знаходить в австрийскій пресї мало симпатиї. Опозицийні часописи висказують гадку, що цїлию того нового сторонництва є лише розбитє опозициї. Vaterland знов і инші орґани правицї пишучи о проектї утвореня згаданого сторонництва, доказують, що проект не має нїчого иншого на цїли, як лише відорванє католицко-людового сторонництва від більшости. Був би се абсурд — пише Politik — коли би ми хотїли заперечити, що нам байдужна формация сторонництв, обіймаюча автономічні елементи Австриї і відпираюча аґресивні стремленя тих, котрі неґують рівноуправненє. Але хотїти вже з того виснувати внесенє, що наше национальне добро забезпечене лише істнованем правицї — було було би великим блудом. Ми не відступимо від наших жадань і хоробливими проектами сторонництва центра в нашім поступованю нїчо не може змінити ся. Рішучо Туна є відперти всякі атентати на істнованє більшости, навіть такі, що виринають в видї сторонництва центра, а походять від ґрупи політиків, котрим забагло ся обняти політичну спадщину по теперішнім правительстві.

В нїмецкім парляментї ухвалено додатковий кредит буджетовий на закупно Каролинів, Мариянів і островів Паляв в сумі 18,300.000 марок, а на адмінїстрацию тих островів 550.000 марок. Мінїстер заграничних справ, Більов, заявив при сїй нагодї, що куплені острови надоблять ся під управу кольоніяльних плодів та що запопадливість нїмецка заведе там широкі плянтациї і внесе висшу культуру між тамошних жителїв. Акция Нїмеччини в тім напрямі не має ніякого політичного значіня. Нїмеччина не є ворогом анї Америки, анї Япону. В дискусиї сказав пос. Лібер, що акция не має вправдї сьвітового значіня, але не буде без користий для Нїмеччини. Лише социяліст Лїбкнехт не був з неї вдоволений. Після єго думки другі народи загорнули вже все, що було лучше, а рештки оставили Нїмеччинї. Така кольоніяльна політика побуджує лише до сьміху. Нїмеччина зробила би лучше, наколи би подбала о лад у себе дома.

На вчерашній радї кабінетній в Парижи ухвалено остаточно зміст заяви, яку новий кабінет зложить на нинїшнім засїданю палати послів. Заява та стверджує, що новий кабінет рішив ся перевести порядок дневний ухвалений на засїданю палати з дня 12 с. м. — Ґенеральний прокуратор Бертран і Сеільльолей усунені з дотеперішних становищ і перенесені на инші посади. Також перенесено кілька висших офіцирів. — Адмірал Беррера повідомив правительство, що „Сфакс", що везе на покладї Драйфуса, виїхав з Мадери дня 24 с. м. Супротив того треба надїяти ся приїзду „Сфакса" дня 29 або 30 червня. З иншої знов сторони доносять, що „Сфакс" прибуде імовірно вже в найблизшім часї до Франциї.

Росийский посол в Константинополи Зіновієв підчас своєї візити у мінїстра справ заграничних Тевфика баші порушив знов справу повороту Вірмен до вітчини, чого Росия рішучо домагає ся. Цивільні і войскові власти одержали дуже острий приказ здержувати як найбільший лад з огляду на Вірмен, котрі поодинокими родинами вертають до краю. — Порта розіслала послам окружник о слїдстві, яке перевела мішана комісия на сербско-турецкій граници в справі граничного нападу. Сказано там, що сербский мінїстер заграничних справ висказав турецкому послови в Білградї вдоволенє короля з полагодженя справи, повідомляючи єго рівночасно о відкликаню сербского войска з границї. Король висказав султанови жаль з причини граничних подій.

Новинки.

Львів дня 26-го червня 1899.

— **П. Мінїстер судівництва** др. Рубер приїхав вчера вечером блискавичним поїздом з Відня до Львова. На двірци на повитанє п. Мінїстра зібрали ся: Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пінїньский, президент апеляциї др. Тхоржницкий, віцепрезидент Дилевский, цїлий збір апеляцийних радників, директор почт п. Сеферович, президент міста др. Малаховский і директор поліциї п. Кшачковский. Коли поїзд заїхав на перон і п. Мінїстер висів з сальонового ваґона, повитав єго кількома словами п. Намістник, а по відповіди п. Мінїстра всї зібрані від'їхали до міста. Нинї дає в палатї Намістництва о год. 12-ій в полудне п. Намістник ґр. Пінїньский снїданє, а вечером о год. 6-ій др. Тхоржницкий обід.

9)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

— А тепер скажу Вам, які я маю пляни для Вашого будучого добра — говорив ґраф Освальд дальше. — Я при снїданку богато о Вас роздумував. Ви маєте прекрасний голос і на той голос мусите що до своєї будучности спускати ся. А Ви любите музику?

— Дуже.

Було то лиш коротке слово, але спосіб, в який она єго вимовила, ті сьвітячі очи, що розʼяснили єї личко, переконали ґрафа, що дївчина одушевила ся.

— Чи граєте на фортепянї?

— Трохи, зі слуху.

— А на музицї зовсїм не розумієте ся?

— Зовсїм нї.

— То будете мусїли богато учити ся, заким будете могли користати зі свого голосу так, як потреба. А тепер скажу Вам, що я зроблю. Пороблю зараз відповідні приготовленя, щоби Вас умістити в якімсь виховуючім заведеню в Льондонї або в околици Льондона. Там докінчите своє образованє, там будете учити ся музики і сьпіву від найлїпших учителїв і більшу часть свого часу будете могли присьвятити плеканю свого голосу. Всї будуть знати, що Ви учите ся на фахову сьпівачку і знайдете всяку поміч. В тім заведеню позістанете два роки, а по тім часу постараю ся о то, щоби Ви станули під проводом знаменитої сьпівочої сили, котра довершить Ваше музикальне образованє і Ви будете могли тогди виступити публично яко сьпівачка. Все проче буде відтак зависїти від Вашої пильности і витревалости.

— Та я була би негідна, як би не була така пильна, якої ще не було! — сказала на то Гонория. — О пане, як же менї Вам за то подякувати?

— Не потребуєте менї дякувати, я чоловік богатий, що не має нї жінки нї дїтий, на котрі міг би видавати свої грошї. Впрочім, коли схочете, то сплатите мої видатки, коли станете великою сьпівачкою.

Я буду пильно учити ся, щоби той день прискорити! — відповіла дївчина щиро з цїлого серця.

Ґраф Освальд сказав був то лиш от так, щоби она супротив него була свобіднїйша. Він побачив, що їй станули сльози в очах, і пішов до вікна та дивив ся кілька хвиль на торговицю, щоби за той час дати їй опамятати ся. Відтак відступив ся від вікна і сїв собі на крісло та став знову з нею розмавляти.

— Завтра пополудни — сказав він — поїду до Льондону, щоби там поробити приготовленя, о котрих я вже згадував. Ви лишите ся тимчасом у панї Вілєт, котрій поручу, щоби постарала ся для Вас о відповідну ґардеробу. Коли буде готова, то прийдете просто до мого помешканя при улици Арлїнґтон. Звідтам поведу Вас до пансіонату, який я вибрав для Вас і де Ви будете мешкати. Не забувайте, що Ви від нинї зачинаєте вести нове житє. Ах, правда, мушу Вас ще про одно спитати. Чи не маєте Ви яких відносин, яких знакомостий в давнїйших часів, котрі би Вам в будучности не давали спокою?

— Не маю ніяких. У мене не ма ніяких свояків, котрі би важили ся приступити до мене і я завсїгди держала ся з далека від всякого товариства.

— Добре; коли так, то Ваша будучність лежить ясно перед Вами. Тепер ідіть до панї Вілєт. Я зараз поговорю з нею і постараю ся о все, щоби Вам було добре і то щоби Ви мали вигоду.

Гонория поклонила ся свому добродієви і мовчки вийшла з комнати. Всї єї рухи були як у особи знатнїйшого роду. Ґраф Освальд здивований споглядав за нею, коли она виходила з комнати.

Властителька готелю „під зьвіздою" здивувала ся не мало, коли ґр. Освальд попросив єї, щоби она задержала сьпівачку з улици через вісім днїв під своєю опікою і постарала ся для неї о поєдинчу але повну ґардеробу.

— А тепер панї Вілєт — сказав гр. Освальд — віддаю Вам єї в опіку на вісім днїв; чей до того часу буде готова єї виправа. Даю Вам тут переказ, скажім, на пятьдесять фунтів. Коли буде за мало то дістанете більше.

— Господи! таже то, пане ґрафе, більше як потреба, щоби єї убрати, що так скажу, як яку княгиню — сказала на то господиня а відтак, коли видїла, що ґраф Освальд не має їй вже що говорити, уклонила ся і пішла.

Віз ґрафа Освальда Еверстронґа стояв около полудня перед брамою готелю „під зьвіздою";

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пініньский виїздить нині на довший побут до купелів за границю.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс повітових комісарів: дра Жигм. гр. Лясоцкого зі Львова до Станиславова і Жигм. Пайончковского з Коломиї до Львова, та концепістів Намістництва Брон. Висневского з Старогоміста до Турки, а Мих. Вержховского з Турки до Коломиї.

— **Є. Е. п. Маршалкови краєвому** гр. Стан. Баденьому лучила ся нині рано нещаслива пригода. Коли їхав з Радехова до зелізничої стациї в Красній, перевернув ся віз і п. Маршалок випав так нещасливо, що зломив ліву ногу понизше коліна. Мимо того поїхав п. Маршалок дальше до Красного а відтак до Львова, де на двірци дожидала его родина і лікарі. Др. Шрам зложив ногу; лічене потревае кілька тижднів.

— **В учительскій бурсі в Тернополи** буде на рік шкільний 1899/1900 опорожнених 65 місць для учеників середних шкіл або учительскої семинариї в Тернополи. Родичі, що убігають ся о приняте синів, мають внести подання до заряду бурси учительскої до дня 16-го липня. До подання треба долучити послідне сьвідоцтво шкільне, наколи ученик не ходив до середних шкіл в Тернополи і заяву, якою квотою обовязують ся родичі причиняти ся до его удержаня.

— **Убийство.** В Любіни великім, городецкого повіта, найдено сими днями господаря Івана Синечка удушеного в хаті. Арештовано его жінку Каську і Івана Федаса, що мали з собою любовні зносини, бо есть підозріне, що то они позбавили Синечка житя.

— **Повінь** навістила околиці Коросна. Именно доносять звідтам, що ріка Ясінка вилила по послідних дощах і знищила засіви в селах Церговій, Збойсках, Ветржні, в Рівнім і в кількох инших в напрямі до Ясла. Також в инших околицях західної Галичини повиливали ріки. Коло Біча повінь ушкодила зелізничий насип, в наслідок чого поїзди поспізняли ся.

— **Велике обманьство.** З Яричева нового доносять до львівских часописий: Тутешну пропінацию виарендував Герш Розенбавм і спілка, котрі арендують також пропінацию в Камінці струмиловій, а крім того і бровар в тім самім місті. Пива до Яричева доставляв Розенбавм не мало і тягнув з того добрі зиски. Але видко ті зиски видавались ему за малі, бо постановив побільшити їх в спосіб заборонений карним законом. І так н. пр. бочки були значені на 25 літрів, але по відміреню показувало ся, що в них не ставало 4, 5, 6 і більше літрів. В одній півбочці бракувало аж 12 літрів. Кілька возів сконфіскованих бочок відставила жандармерия до суду в Камінці струмиловій. Розенбавм своїм обманьством наробив людям шкоди на тисячі зр.

— **Нещастна пригода.** Девятнайцятьлітний челядник слюсарский Володисл. Лясковский гойдав ся вчера пополудни в одним огороді за городецкою рогачкою на шнуровій гойданці. Нараз вирвав ся гак із стовпа, а нещастний хлопець упав із значної висоти і так поломив собі руку, що аж зломана кість пробила тіло. Млючого з болю відвезла стация ратункова до шпиталя.

— **З заздрости** убив дня 22 с. м. в Будапешті на улици лякерник Павчо Югас свою суджену Ант. Комарна, вбивши її ніж в шию. Дівчина упала трупом на місци.

— **Случайне убийство.** Страшна пригода лучила ся в суботу вечером в домі при ул. сьв. Петра під ч. 5 у Львові. Жінка вахмістра, 28-літна Мария Римарска принесла мешкаючому там поручникови Францови Кшіжеви підвечірок. Коли Мария накривала стіл, поручник чистив фльоберт, розмавляючи рівночасно з нею. Нараз фльоберт випалив і Римарска, поцілена в груди упала на землю. Прикликано зараз лікарів з войскового шпиталя, але ті застали вже нещастну без житя, бо куля пробила серце. По переведеню слідства повідомив вчера авдитор о пригоді намістництво, подаючи, що поручник Кшіж буде відповідати перед войсковим судом за необережність з оружием. одначе остае на волі.

Штука, наука і література.

— **Сина книжечка, Образки Василя Стефаника.** Під таким заголовком вийшла в Чернівцях накладом друкарні Товариства „Руска Рада“ невеличка книжочка, до котрої вступне слово написав професор черновецкого університету др. Ст. Смаль-Стоцкий. „Сина книжечка“ то невеличка книжечка, бо має ледви 130 сторін малого формату, а на них 15 коротенечких оповідань, або таки ліпше сказати — образків; але не кождий зможе її від разу цілу прочитати. Бо коли хто лиш трошки має серця для людскої недолі взагалі і хто бодай трохи знає житє нашого селянина, его характер і вдачу, той, коли прочитає зараз перший образок „Сина книжечка“, що надав назву цілій збірці образків п. Стефаника, не зможе певно її дальше читати і відложить бодай на хвильку на бік. Читаючи сей перший образок саморозмову чоловіка зійшовшого на біду не з власної вини, але так сказати би з призначеня судьби, здає ся що таки серце пукне з жалю. Оттут видить ся вірний образ нашого селянина, котрий в глубині своєї натури добрий і роботящий, але темний і непорадний вірить ніби Турок в якесь фатум, робить, що може, щоби відвернути від себе недолю, але остаточно не могучи нічого вдіяти шукає потіхи в горівці і тим лиш прискорює то свое призначіне судьби. Антонови все ішло з рук а нічого в руку — то его така доля, таке фатум. Але як умерла ему жінка а за нею і два хлопці, Антін став як не той. Пив а пив а пив.... Отсе дуже вірна характеристика нашого селянина, отсе найважнійше в нім самім жерело его нужди економічної его упадку, отсе бодай чи й не характеристика широких мас руского народу. Автор виказав єї коротко, кількома чертами але дуже виразно і ярко на герою сего образка на Антоні. З Антона став пияниця. Він пропив хату. „Продав тай авус! (німецке сло „aus“ — Aus ist gewesen!). Добув собі сину книжочку (службову книжку), запив ся, сів собі десь та показує селу свою сину книжечку а далі заводить як пяний сам з собою розмову: розповідає, кому що продав, як брав від віта сину книжочку і як він пращав ся з своєю хатою. Отсе пращане — то такий чудовий а заразом такий трагічний образ, що хиба би хтось мав камінне серце, щоби єму не станула від него бодай одна сльоза в очах.' Автор, сам селяньска дитина, знає знаменито натуру і вдачу нашого селянина, він відчуває кожде дрожане его нервів, видить з незвичайною ясностию кожду причину, що рушає мязами того селянина, а то що чує і видить передає незвичайно зручно короткими але виразними, і яркими чертами. Тим способом его образки, хоч коротенькі і представляючі лиш поодинокі сцени, виходять в подрібностях дуже виразисті, пластичні і ясні. Се так само штука а може ще й більша, як малювати образи великими чертами. А кольориту образкам п. Стефаника надає покутский говір, котрий він і знаменито знає і дуже зручно уживає. П. Стефаник вивів покутский говір на шлях літературний і тим поставив новий доказ жизненности нашої народної мови, котра побіч загальної або т. зв. книжної, може так само розвивати і свої діялекти.

Сина книжочка — то не лиш артистичні образки то не лиш мала цеголка в нашій

в десять мінут по дванайцятій виїхав ґраф назад до столиці.

Він сходив богато пансіонів, заким винайшов такий, котрий вповні відповідав его баганям. Такий був вибагливий, як би тота, котру він взяв в свою опіку, була его рідною донькою. Сам собі дивував ся, що так трудно его вдоволити.

— Я такий як тота дитина з новою забавкою — думав він собі. — Майже встидно ему було того, що він так дуже заняв ся якоюсь незнакомою.

Наконець знайшов інститут, котрий ему сподобав ся — великий паньский дім, окружений прекрасним старим парком, де були управительками дві сестри, старі панни. Був то зовсім аристократичний інститут виховуючий, а ті пані, що там були управительками, казали собі добре платити. Ґраф Еверстронґ пристав зараз на всі услівя паннів Бомон та обіцяв привезти туди пансіонарку до осьми днів.

— Молода дама мабуть своячка, ґрафе? — спитала старша панна Бомон.

— Так — відповів ґраф; она — далека своячка.

Як би не стояв був плечима до сьвітла, були би обі дами побачили, як він став на лици червоний мов бурак, коли то сказав. Ще ніколи не сказав такої виразної неправди. Але бояв ся сказати правду.

З її поведеня они не здогадають ся тайни — подумав він собі; — а коли будуть допитувати ся, то она вже буде знати, що відповісти на їх цікавість.

Того дня, коли кінчив ся умовлений тиждень, ставила ся Гонория Мільфорд при улици Арлінґтон. Ґраф Освальд був в бібліотеці. Він сидів у великім кріслі з поручами коло комина, в котрім горіло, і держав в руці якусь книжку, але не міг нею заняти ся. Коли він так там сидів, отворили ся двері і слуга дав знати:

— Панна Мільфорд!

Ґраф Освальд встав і побачив елеґантну молоду даму, котра з повабною несьміливостию зближала ся до него. Она була убрана простенько у вовняну сиву сукню, мала на собі чорну шовкову мантилю і соломяний капелюх, убраний білою стяжкою. Була так скромно убрана, як би належала до секти квакрів, а мимо того в цілій її появі видко було таку елеґантність, яку ґраф лиш рідко коли видів.

Він встав і повитав єї.

— Ви тепер приїхали до міста? — спитав він.

— Так, пане ґрафе; я приїхала сюди дорожкою з почти.

— Я дуже рад, що Ви приїхали — сказав ґраф і подав руку, котрої Гонория Мільфорд своїми пальцями в хорошій рукавичці ледви доторкнула ся — і я щасливий що можу Вам сказати, що знайшов для Вас приміщене, котре Вам мабуть сподобає ся.

— О, пане ґрафе, Ви занадто ласкаві для мене. Я сама не знаю, як Вам дякувати за то.

— То взагалі не дякуйте. Вірте мені, я не хочу ніякої подяки. Я не зробив нічого такого за що би дякувати. Якийсь сильнійший вплив, як моя воля, тягне мене до Вас; а коли я роблю, що можу, щоби Вам подати поміч, то роблю то лиш з якоїсь спонуки, котрій не можу оперти ся.

Дівчина видивила ся здивована на свого добродія, а ґраф Освальд зараз їй то пояснив.

— Так — сказав він — Ви дивуєте ся тому, що я сказав. Та й мені самому дивно. Єсть щось загадочного в тім, що я Вами заінтересував ся.

Хоч ґрафови через цілий минувший тиждень не сходила з думки дівчина, котрою він заопікував ся, то таки він не подумав о тім, чи нема якогось легкого способу, щоби ту загадку відгадати. Він ніколи не спитав сам себе, чи не може так бути, щоби пятьдесятилітний мужчина дістав небезпечної, любовної горячки.

Він споглядав на то красне лице з тим подивом, який відчуває кождий мужчина для скінченої краси — з чистим, тихим, повним почести чувством артиста або поета. Єму й на гадку не приходила можливість, що недалекий вже день, коли він буде з зовсім иншим чувством, з глубшим зворушенем споглядати на се повабне личко.

— Ходіть до столової, панно Мільфорд — сказав він; — я нині чекав на Вас і приготовив ся на Ваш приїзд. Ви мабуть по подорожи голодні, а що я ще не снідав, то маю надію, що схочете поснідати разом зі мною.

Гонория пристала на то. Єї поведене супротив свого добродія було чаруючим в своїй повабности. Була з повним поважанем для него, але не гнула ся перед ним; в своїм поведеню подобала скорше на доньку, як на людину в підряднім становищи. Заким вийшла з бібліотеки, подивила ся на книжки, на бронзові статуи і образи та оглядаючи подивляла їх. Такої пишної салї ще ніколи не виділа, а прецї мала вроджений змисл краси, що єсть прикметою всїх висших і даровитійших людий.

Ґраф умістив свою виховванку з одного боку стола а сам сів собі з другого напроти неї.

Ніхто не услугував при столі. Ґраф Освальд сам займав ся всїм. Накладав Гонориї на таріль повно ласощів, наливав їй до

красній літературі; то ще щось більше. Сина книжечка то, що так скажемо псіхольоґічна студия, то розсліди души нашого народу, то заразом етноґрафічне зеркальце, в котрім в маленьких, але як сказано дуже виразних фіґурках видко жите нашого народу з тої сторони, з котрої єму може найменше приглядаємо ся, бо оно дуже щоденне і для декого може навіть дуже байдужне. Що то кого обходить, що якогось там рекрута виводять з села, або що мати плаче за сином, котрого відобрали до войска? Що то кого обходить, що діє ся в души тої матери, котра свого сина рекрута питає лиш словами: Ти вже ідеш синку? — або того батька, котрий каже до сина: „А мені хто, небоже, кукурудзки вісапає?“ Чи гадаєте, що не знайшли би ся такі, котрі, чуючи ті слова сказали би: Єму не за сином жаль, а за кукурудзкою! — Та не дивниця, коли би так сказали. Хибаж у нас мало таких, що не знають нашого селянина ані єго не розуміють?! А преці нині богато инших материй і батьків раді би як найскорше упхати своїх синів в мундури, ба ледви що хлопятко зачне вже само ходити а вже єму купують бубон та шаблю. — Здаєсь як би були два сьвіти, з котрих в однім рад би наш селянин жити окремо. Та ні, єго тягнуть до иншого, де єму не по души, котрого він боїть ся. А боїть ся може й справедливо, бо чимало буває по правді таких случаїв, як той, котрий нам в синій книжочці представляє третий образок „Стратив ся“. Чи можна красше і яркійше представити жаль батька по синї, котрий стратив ся, як отсими словами: Ой дитинко, ми тобі з мамою весїлє лагодили та музики наймали, а ти собі геть від нас пішов... Для батьківского серця син не стратив ся — він собі лиш „геть пішов“. А так дійстно й буває в нашім народі; наш сїльский нарід уміє і любити і жалувати та тужити.

Не будемо тут дальше розводити ся над сими прекрасними образками п. Стефаника. Хто цікавий їх пізнати нехай сам читає „Сину книжечку“. Скажемо лиш коротко, що „Сина книжечка“ то ніби шнурочок дрібоньких, перлочок в нашій словесности; а деякі перли — кажуть — мають то до себе, що коли на них подивити ся, то они сум і тугу наводять. Отак і сї перли в „Синій книжочці“. Авторови їх ґратулюю і позволю собі висказати бажанє, щоби ще богато нанизав нам таких перелок, але пошукав краси і у веселійших образках. — *К. Кажникевич.*

— „**Учителя**“ ч. **12** з 20 червня містить: Статю „О устних вправах“, початок розвідки „З заграничної літератури L'education nouvelle“ Є Демолена; продовженє статї „Минувшина, теперішшина і будучина нафти“; „З педаґоґіки, дидактики і ин.“, відозву тов. ім. Котляревского в справі будови руско-народного театру, статю з черновецкої „Буковини“ в справі записуваня дїтий до руских шкіл, вісти з руского товариства педаґоґічного, всячину, оповіщеня і вісти бібліоґрафічні. — Подаючи отсе зміст тої часописи мусимо замітити, що „Учитель“ редаґований тепер знаменито, кожде число читає ся з вдоволенєм і читач найде там богато поучаючого. Годилось би, щоби руске учительство підпирало той пожиточний і поучаючий, одинокий на Руси орґан педаґоґічний.

— „**Дзвінка**“ ч. **12** містить: Продовженє повістки „Настунина пригода“ Стефана Пятки; — дальшу часть казок братів Ґріммів „Торба, шапка і ріжок“ в перекладї Ост. Макарушки; — продовжене оповіданя І. Спілки „На чужій стороні“.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 26 червня. Хоч здоровле Цїсаря вже поправило ся, то однако супротив порученя лікарів, аби ще кілька днів не виходив з комнати, Цїсар велїв себе заступити архікн. Францови Фердинандови на торжестві врученя кардинальского капелюха кардиналови Міссиї, яке відбуде ся дня 27 с. м. Архикнязь возьме відтак в заступстві Цїсаря також участь в ґалевім обідї, виданім на честь кардинала.

Фалькнів 26 червня. Князь-архієпископ праский кардинал ґр. Шенборн помер вчера о 3-тій годинї по полудни на запалене легких, якого набавив ся, візитуючи диєцезию. Ще в суботу здавало ся, що стан кардинала поліпшає ся, але в ночи недуга прибрала грізний оборот і в недїлю рано не було вже надії на подужане. Кардинал скінчив 55 лїт житя.

Рим 26 червня. Вчера вручив кардинал Манкі, секретар конґреґациї, в своїй приватній каплици паллію архієпископови Куіловскому.

Гаґа 26 червня. В середу буде імовірно мирова конференция на короткий час перервана.

склянки рідко старого вина; але она лиш трошки дечого вкусила а пити таки не могла нїчого. Єї нове положене занадто єї роздразнило.

Через цїлий той час, коли їли, ґраф ані разу не спитав нїчого; він лиш пояснював їй красу і значінє поодиноких образів і статуеток, які їй сподобали ся, і з приятностию переконав ся, що єї інтеліґенция стояла завсїгди на рівні з єго інтеліґенциєю.

— Якась дивна людина — думав він собі; — чудна, неоцінена перла знайдена на улици.

По сніданку казав ґраф Освальд заложити коні і Гонория Мільфорд побачила ся незадовго в дорозі до своєї нової домівки.

Двір, в котрім мешкали панни Бомон, називав ся „в бучині“. Було то в давних часах помешкане аристократа, а такого города, як той, що єго окружав не було нїгде в околици як далеко і широко доокола. При теперішних змінених відносинах в Льондонї вже би єго і не найшов. Малі запуст лі улички вкривають тепер той парк, в котрім перед десятками лїт пишні кедри ливанонські кидали темну тїнь на рівненьку мураву.

Гонория Мільфорд дуже втїшила ся своєю новою домівкою. Величавий двір, закритий зі всїх боків старими деревами від пороху і криків в сусїдстві, темнозелена мурава і любенькі навіть в сїй ще холодній весняній порі вкриті цьвітами грядки, подобали би ся були на оку, привиклому до красних помешкань. Якиниж они не мусїли видавати ся тій, що єї взяли з улиці — тій волоцюзі, що не знала нїякої приятности, а котра ще вісїм днїв тому назад числила на то, що найде десь пусту шопу, в котрій буде могла переночувати?

Коли віз доїздив до сего красного прибіжища, глянула она з сльозами в очах на свого добродїя.

— Ви би і своїй рідній донцї не могли вибрати красшого помешканя, як отсе — сказала она.

— Як би Ви були моєю донькою, то ледви чи Ваша судьба лежала би менї більше на серци, як тепер — відповів ґр. Освальд з тиха.

Старша панна Бомон приняла вихованку з приписаною прихильностию. Подивила ся на дївчину проникаючим оком знатока, як то звичайно буває у учительок в інститутах; але й найстрогійше око не було би у виступленю Гонориї Мільфорд відкрило якогось браку делїкатности або повабности.

— Тота молода дама єсть дуже миленька — сказала панна Бомон довірочно, коли ґраф працав ся з нею; — видко по нїй, що она з Еверстронґів. Така елеґантна, а з лиця і духа правдива аристократка. Як то зараз пізнати добру стару кров!

Ґраф усьміхнув ся, працаючись з учителькою. Він сказав Гонориї, що так вимагали обставини, щоби він представив єї яко свою далеку своячку, нехай же она тепер своєю незручностию не зрадить анї себе анї єго.

Ґраф Освальд вернув до міста якийсь пригноблений і засумований. Єму здавало ся, як би він в тій людині, котру взяв в свою опіку, а з котрою тепер розлучив ся, стратив щось конче потрібного до свого щастя. — Навіть і шість годин не побув я з нею — думав він собі — а мимо того она більше мене обходить, як мій братанич Реджінальд, котрий через цїлих пятнайцять лїт був для мене предметом так великої надії, так многих заходів. Що то все значить ся. Чим то закінчить ся?

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: **Адам Крехoвецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).